

4. A megtámadott határozat másrészt jogellenes a 40/94 rendelet 63. cikkének megsértése vagy téves alkalmazása, valamint az igazságszolgáltatás megtagadása folytán, amennyiben az Elsőfokú Bíróság helytelenül tagadta meg az Edwin azon körülményen alapuló érvelésének vizsgálatát, miszerint jelen ügy felperese az „Elio Fiorucci” családneves összetételre vonatkozóan a Fiorucci s.p.a-tól *de facto* védjegyet vásárolt (vagy bármilyen más jogot arra, hogy annak közismertségére hivatkozhasson). Másodlagosan az Edwin előadja, hogy amennyiben az ímént említett érvelés vizsgálatára vonatkozóan a Bíróság saját és az Elsőfokú Bíróság illetékességének hiányát állapítaná meg ennek vizsgálatára kifejezetten az OHIM fellebbezési tanácsát (vagy más egységét vagy részlegét) kell felhívnia (amit az Elsőfokú Bíróság elmulasztott), amint arról a 40/94 rendelet 63. cikkének (6) bekezdése és a 216/96/EK rendelet 1d. cikke rendelkezik.

- (¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).
- (²) Codice della Proprietà industriale italiano (olasz ipari tulajdonjogi törvény)
- (³) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) fellebbezési tanácsainak eljárási szabályzatáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet (HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o.)

2009. július 15-én benyújtott kereset — az Európai Közösségek Bizottsága kontra Portugál Köztársaság

(C-267/09. sz. ügy)

(2009/C 220/52)

Az eljárás nyelve: portugál

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: R. Lyal és G. Braga da Cruz meghatalmazottak)

Alperes: Portugál Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Portugál Köztársaság — mivel elfogadta, és hatályban tartotta a természetes személyek jövedelemadójáról szóló portugál törvénykönyv 130. cikkében szereplő azon rendelkezéseket, amelyek a Portugália területén lakóhellyel nem rendelkező adózókat adóképviseelő kinevezésére kötelezi — nem teljesítette az EK 18. és EK 56. cikkből, valamint az EGT-megállapodás megfelelő cikkeiből eredő kötelezettségeit;

— a Portugál Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság úgy véli, hogy a CIRS (a természetes személyek jövedelemadójáról szóló portugál törvénykönyv) 130. cikke a Portugáliában lakóhellyel nem rendelkező adózók részére általános kötelezettségként írja elő Portugáliában honos adóképvise-

lő kinevezését, és e kötelezettség összeegyeztethetetlen az EK 18. és EK 56. cikkel, valamint az EGT-megállapodás megfelelő cikkeivel az alábbiak miatt:

- egyrésről a külföldi — kizárólag végleges forrásadó hatálya alá tartozó jövedelmet szerző — adózókat Portugáliában honos adóképviseelő kinevezésére kötelezi,
- másrésről a külföldi — kizárólag adóbevallás benyújtására kötelező jövedelmet szerző — adózókat Portugáliában honos adóképviseelő kinevezésére kötelezi.

A Bizottság szerint a CIRS 130. cikkében szereplőhöz hasonló általános kötelezettség ellentétes az EK 18. és EK 56. cikkben, valamint EGT-megállapodás megfelelő cikkeiben meghatározott, a személyek és a tőke szabad mozgásával, mivel hátrányosan megkülönböztető (a külföldieket érinti), ugyanakkor nem arányos az általa követett céllal.

Hátrányosan megkülönböztető, amennyiben e kötelezettség gyakorlatilag külföldieket érintő pénzügyi terhet jelent, mivel az esetek többségében e képviselők nem ingyenesen nyújtják szolgáltatásaikat. Azonban még abban az esetben is, ha az adóképviseelők szolgáltatásaikat ingyenesen kínálnák, önmagában a kinevezési kötelezettség fennállása a személyek és a tőke szabad mozgásának akadályát képezi, és ezen akadály elhárítása céljából magának az adózónak kell döntenie arról, hogy kíván-e adóképviseelőt kinevezni.

Ezenkívül még ha az adóképviseelőnek nincs is kötelezettsége vagy felelőssége az adófizetés vonatkozásában, hanem kizárólag formális kötelezettségeket kell teljesítenie, a kötelező kinevezés előírása önmagában a személyek és a tőke szabad mozgásának akadályát képezi, és ezen akadály elhárítása céljából magának az adózónak kell döntenie arról, hogy kíván-e adóképviseelőt kinevezni.

A szóban forgó kötelezettség az arányosság követelményének sem felel meg, mivel a kitűzött cél — a hatékony adóellenőrzés biztosítása és az adókikerülés elleni küzdelem — ugyan törvényes, de azt kevésbé korlátozó módszerekkel is elérhető lenne.

Egyrésről az egyes lefoglalásokból, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2008. május 26-i 2008/55/EK tanácsi irányelv (¹) — amely az 1976. március 15-i 76/308/EGK tanácsi irányelvet kodifikálja — kölcsönös segítségnyújtásról rendelkezik az adók — így a jövedelemadók [lásd a 2. cikk g) pontját] közé tartozó személyi jövedelemadók — behajtása érdekében. Másrésről a tagállamok illetékes hatóságainak a közvetlen adóztatás területén történő kölcsönös segítségnyújtásáról szóló, 1977. december 19-i 77/799/EGK tanácsi irányelv (²) rendelkezései értelmében a tagállamok illetékes hatóságai bármikor kérhetik a másik tagállam illetékes hatóságaitól, hogy közöljék velük az adókikerülés elleni küzdelemhez szükséges információkat.

(¹) HL L 150., 28. o.

(²) HL L 336., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 63. o.